



facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 34: Ja en nu?

Terwijl ik deze zin typ, valt me pas op dat dit blog 34 is. Das best veel en ik ben nog niet eens begonnen voor mn gevoel. Soms lees ik ze allemaal terug en zie ik hoe het eraan toe gaat. Mn blogs variëren van de dag zelf tot wat terug in de tijd. Waarom ik dit zo doe is zodat iedereen ook snapt wat de achtergrond is van ons. Ieder kind apart en mijzelf uiteraard. Het is belangrijk om te weten wie wie is en wat diegene doet zo te zijn. Net als in een boek. Ik ben dan misschien geen schrijver maar iedereen snapt dat je niet zomaar over een personage kan praten zonder er soms wat dieper op in te gaan. Het moet wel want anders snappen jullie ons niet en gaan jullie weg en word ik heel verdrietig en moet ik huilen en nu draaf ik door dus ik ga weer verder. Met enige regelmaat komt er nog wat background informatie maar voor in de toekomst ben ik bijna op het punt dat ik mijn blog niet meer in de hand heb. Het wordt steeds recenter en nog even dan hebben jullie elke dag de dag zelf. Wat wel blijft is het verrassingselement, ik weet zelf vaak niet eens wat ik ga typen en het verhaal ontstaat terwijl mn dikke fikken over het toetsenbord vliegen. Zo blijft het voor iedereen leuk inclusief ikzelf. Ik hou ervan dit allemaal te delen met jullie en geniet hopelijk net zoveel. Wat begon als testje is toch redelijk geworden wat ik ervan hoopte. Dankbaar voor elke like, blij met elke volger en genietend van jullie comments begint mijn nieuwe blog al bij de huidige.

Toch zit ik soms in dubio. Eén van mijn trouwe volgers zei vanaf blog 1 al dat ik moest doorzetten, bundelen en naar de uitgever. Ik heb daar serieus over na zitten denken. Miranda steunt mij in alles dus als ik hiertoe besluit ook, gelukkig. Aan de ene kant zou ik het best willen doen, aan de andere kant maakt het mij best angstig. Als in een spagaat zit ik super oncomfortabel gevangen in een lichaam wat niet lenig genoeg is voor deze pose. Wat houdt mij tegen? Het feit dat ik een enorme twijfelkont ben. Is mijn blog wel leuk genoeg, ziet een uitgever er wel wat in, zijn er mensen die dit willen kopen, ben ik nu wel succesvol genoeg dit te doen, heb ik wel genoeg volgers en likers, heb ik genoeg trouwe fans, wordt het niet te echt en is dit het moment voor een glas whisky? De andere kant is wat korter. Gewoon doen en zien wat er gebeurt. Dan wordt het een actie zoals wanneer je teveel gedronken hebt en bij alles denkt; fuck it, ik zie wel hoe het loopt.

Toch ben ik iemand die iets meer zekerheid of bevestiging nodig heeft. Dat krijg

ik alleen van jullie. Dus roept u maar...

Doen of niet?

Wordt het dan zo makkelijk of maak ik er een soort van wedstrijdje van.

Misschien verloot ik wel een boek als het zover komt. Wellicht valt er een dagje uit te verdienen met de stichting. Eigenlijk is er maar één manier en voor het eerst is Dagboek van een Papa niet in mijn handen. De blogs zijn van jullie, maar de pagina is van mij. Nu even niet. Nu is hij van iedereen. Iedereen bepaalt wat we gaan doen. Verlos mij uit deze achterlijke pose, trek mij overeind. Zodra mn benen weer gevoel hebben ga ik weer aan de slag.

Dus lieve mensen. Roept u maar...